

USNESENÍ

Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře jako soud pro mládež projednal ve veřejném zasedání konaném dne 6. 4. 2017 odvolání, které v trestní věci obžalovaného mladistvého [redacted] trvale bytem [redacted] [redacted] s adresou pro doručování [redacted] [redacted] podala státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Táboře proti rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 29. 12. 2016 č. j. 1 Tm 8/2015 - 266, a rozhodl o něm

t a k t o :

Podle § 256 tr. řádu se odvolání státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Táboře jako nedůvodné **zamítá**.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Okresního soudu v Táboře ze dne 29. 12. 2016 č. j. 1 Tmo 8/2015 - 266 byl obžalovaný mladistvý [redacted] podle § 226 písm. b) tr. řádu zproštěn obžaloby podané Okresním státním zastupitelstvím v Táboře dne 10. 12. 2015 pod sp. zn. Zt 288/2015, která jej vinila ze spáchání provinění znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku za užití § 6 odst. 1 zák. o soudnictví ve věcech mládeže.

V zákonné osmidenní lhůtě napadla rozsudek odvoláním státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Táboře. V jeho odůvodnění státní zástupkyně konstatuje, že okresní soud ve věci rozhodl již potřetí, a to pokaždé zproštěním obžaloby z důvodu podle § 226 písm. b) tr. řádu. V odůvodnění napadeného rozsudku se podrobně zabýval provedenými důkazy a právním hodnocením jednání obžalovaného. Hodnotil výpovědi poškozené a obžalovaného a uzavřel, že ve výpovědi poškozené je řada rozporných tvrzení, která nelze vysvětlit pouze traumatem z nastalé situace a ovlivněním alkoholem, zatímco v protikladu k této výpovědi stojí výpověď obžalovaného, která více odpovídá realitě, byť i v ní lze najít jisté rozpory. Dle soudu nebylo prokázáno, že obžalovaný naplnil znaky skutkové podstaty provinění znásilnění, neboť nebyl konkrétně naplněn znak užití násilí. Nebylo možno jednoznačně určit, kdy poškozená vyslovila nesouhlas s jednáním obžalovaného, neboť i ona sama nebyla schopna určit okamžik, kdy tak měla učinit. Obžalovaný svého jednání zanechal až poté, kdy se pokusil opakovaně zasunout prsty do pochvy poškozené, která se rozbřečela. Dle soudu lze až v tomto okamžiku spolehlivě dovodit, že poškozená řekla jasně ne.

Státní zástupkyně považuje hodnocení důkazů soudem za rozporné, pokud výpovědi obžalovaného i poškozené považuje prakticky za věrohodné, avšak vyšší stupeň věrohodnosti přiznává obžalovanému. Obdobně jako v předchozích rozhodnutích soud hodnotí důkazy ve prospěch obžalovaného a pomíjí obsah výpovědi učiněné poškozenou v přípravném řízení a před soudem. Státní zástupkyně však považuje za věrohodnou výpověď poškozené, z níž vyplývá, že se jednání obžalovaného od počátku aktivně bránila, což ostatně potvrzuje i obžalovaný svým výrokem, že se poškozená v okamžiku, kdy jí začal stahovat kraťasy, tzv. cukala, začala ho odstrkovat a říkat, že nechce. V této souvislosti nemůže obstát obhajoba obžalovaného, že nevěděl, zda poškozená tento popsany odpor mínila vážně. Ačkoli se již nejspíše nepodaří zjistit, kdo upozornil ostrahu klubu na to, že v kabině pánských toalet se ozývají nějaké zvuky, a zda to bylo bouchání či křik, lze z těchto okolností dovodit, že se poškozená aktivně bránila jednání obžalovaného. Protože žádná jiná osoba nebyla přítomna tomuto jednání, je nutno při hodnocení důkazů vycházet zejména z tvrzení poškozené a ostatní důkazy hodnotit jako nepřímé, které však potvrzují její verzi, kdy jde o výpovědi svědků [REDAKCE]

Závěrem státní zástupkyně uvedla, že pro všechny výše zmíněné skutečnosti se nelze ztotožnit se zprošťujícím výrokem napadeného rozsudku, a navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek v plném rozsahu zrušil a věc vrátil soudu k novému projednání a rozhodnutí.

K podanému odvolání se písemně prostřednictvím svého obhájce vyjádřil obžalovaný. V něm uvedl, že dle jeho názoru se soud prvního stupně při novém projednání věci řídil pokyny krajského soudu, znovu zhodnotil provedené důkazy a opětovně dospěl k závěru, že žalovaný skutek není trestným činem. Pokud je v odvolání namítáno, že hodnocení důkazů soudem prvního stupně je rozporné, obžalovaný má za to, že hodnocení důkazů státní zástupkyně dezinterpretuje. Soud prvního stupně totiž výpověď poškozené hodnotí jako nevěrohodnou a rovněž poukazuje na to, že její výpověď není v souladu s dalšími provedenými důkazy. Výpověď poškozené je totiž například v rozporu s výpovědí svědka [REDAKCE] který popřel hned několik tvrzení z její výpovědi, je v rozporu i s obsahem kamerového záznamu, který vyvrátil tvrzení poškozené, že se měla s obžalovaným seznámit na pánských záchodech právě v přítomnosti svědka [REDAKCE]. Dále je v rozporu s výpovědí svědka [REDAKCE] který popřel tvrzení poškozené, že mu byl kladen odpor při vstupu do záchodové kabinky, v níž se spolu s obžalovaným nacházela. Nevěrohodnost poškozené je zesilována i tím, že si není jistá významnou částí probíhajícího děje, či si jí přímo nepamatuje, některé podstatné okolnosti líčí rozdílně v hlavním líčení a v řízení přípravném.

Pokud se týká tvrzení obžalovaného z přípravného řízení ohledně prvotního odporu poškozené, tento byl vytržen z kontextu zbývajících částí výpovědi a obžalovaný své tvrzení před soudem náležitě vysvětlil. Ačkoli se ve výpovědi obžalovaného rovněž vyskytují určité rozpory, tyto lze přičíst ovlivnění alkoholem, nejedná se však o rozpory, které by se týkaly zásadních skutečností. Obžalovaný se proto domnívá, že okresní soud správně při posouzení věci použil zásadu in dubio pro reo. Rozhodnutí o zproštění obžaloby považuje za správné a navrhl, aby podané odvolání bylo jako nedůvodné zamítnuto.

Ve veřejném zasedání před odvolacím soudem státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Českých Budějovicích, pobočka v Táboře, přednesla výše citované odvolání v plné shodě s jeho písemným vyhotovením a dodala, že dle jejího názoru soud prvního stupně nehodnotil důkazy v souladu s ustanoveními § 2 odst. 2 a § 6 tr. řádu. Důkazy hodnotil ve prospěch obžalovaného, přičemž opominul důkazy, které svědčily proti němu a jimiž byly výpovědi poškozené a dalších svědků. Domnívá se, že mezi skutkovými a z nich plynoucími právními závěry panuje nesoulad. Aniž by se domáhala provedení dalších důkazů, navrhl, aby byl napadený rozsudek v plném rozsahu zrušen a věc vrácena soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.

Obhájce obžalovaného v plném rozsahu odkázal na písemné vyjádření k podanému odvolání, jež bylo výše citováno. Dodal, že taktéž nemá žádných důkazních návrhů. Závěrem státní zástupkyně odkázala na konečný návrh obsažený v předchozím přednesu, rovněž obhájce obžalovaného dříve přednesený konečný návrh nezměnil. Dodal pak, že soud prvního stupně dle jeho názoru správně vyhodnotil míru věrohodnosti jednotlivých výpovědí a aplikoval zásadu in dubio pro reo.

Obžalovaný závěrem vyjádřil souhlas s argumenty přednesenými jeho obhájcem.

Krajský soud postupem podle § 254 odst. 1 tr. řádu k odvolání podanému státní zástupkyní přezkoumal napadený rozsudek jako celek a přezkumu podrobil i zákonnost řízení, které vydání rozsudku předcházelo.

Krajský soud dospěl k závěru, že okresní soud při procesním postupu neporušil právo obžalovaného na obhajobu. Obžalovaný byl k hlavnímu líčení řádně a včas předvolán, řádně a včas byl o konání hlavního líčení vyrozuměn i jeho obhájce. V jeho průběhu měl obžalovaný možnost realizovat svá práva, konkrétně vyjádřit se k prováděným důkazům a navrhnout provedení důkazů dalších. Písemné vyhotovení vyhlášeného rozhodnutí bylo obžalovanému i jeho obhájci doručeno do vlastních rukou a bylo jim dáno poučení o právu podat opravný prostředek.

Pokud v předchozích rozhodnutích krajského soudu v této věci bylo okresnímu soudu vytýkáno, že dokazování nebylo provedeno v potřebném rozsahu a provedené důkazy nebyly náležitě zhodnoceny, nyní již je možno konstatovat, že provedené dokazování je úplné a provedené důkazy byly náležitě zhodnoceny. Okresní soud tedy splnil pokyny, které mu byly uloženy v usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích, pobočka v Táboře ze dne 27. 10. 2017 č. j. 14 Tmo 8/2016 - 253. Zabýval se již rozpory mezi výpověďmi obžalovaného z přípravného řízení a z řízení před soudem, které v předchozích rozhodnutích pomíjel, více se zabýval i vzájemnými souvislostmi mezi provedenými důkazy, jež dříve posuzoval izolovaně, nebo je zcela přehlížel.

Okresní soud uzavřel, že jednání obžalovaného bylo po poškozenou nepochybně traumatizujícím zážitkem, přičemž tento závěr vyplývá nejen z výpovědi poškozené, ale i z výpovědi většího množství svědků, kteří měli možnost reakci poškozené sledovat krátce po předmětné události. Okresní soud ovšem správně poukazuje na skutečnost, že především díky mnohdy nekonkrétní a nejasné výpovědi poškozené nebylo možno jednoznačně zjistit, ve

kterém okamžiku a z jakého důvodu začala poškozená vnímat jednání obžalovaného jako negativní. Ačkoliv bylo výpověďmi obžalovaného i poškozené a ostatně i objektivním důkazem (kamerovým záznamem) prokázáno, že se obžalovaný a poškozená v kabině na pánských záchodech hudebního klubu nacházeli po dobu několika minut, poškozená nebyla schopna ani v základních rysech popsat, co zde s obžalovaným dělala do doby, než tento přistoupil k jednání, jež je předmětem tohoto řízení. Nevyloučila dokonce ani možnost, že se spolu líbali, tedy možnost vstřícného jednání vůči obžalovanému z její strany. Za těchto okolností Okresní soud v Táboře učinil závěr, že výpověď poškozené nelze považovat za natolik věrohodnou, aby ve spojení s ostatními provedenými důkazy umožnila učinit závěr, že se obžalovaný dopustil žalovaného provinění. Dovodil rovněž, že nemohl mít za jednoznačně prokázané, že obžalovaný při zjevně sexuálně motivovaném jednání vůči poškozené užil násilí či pohrůžku násilí, aby tím překonal její odpor. Nemohl považovat za bezpochyby vyvrácenou jeho obhajobu, že poškozená vyslovila nesouhlas s jeho jednáním až poté, co k němu došlo. Za těchto okolností, kdy obžalovaný nepopíral, že opakovaně vsunul své prsty do pochvy poškozené, bylo namíste učinit závěr, že obžalovaný se tohoto jednání sice dopustil, avšak pro absenci výše uvedeného znaku skutkové podstaty nelze toto jeho jednání považovat za trestný čin. Rozhodnutí o zproštění obžaloby podle § 226 písm. b) tr. řádu je proto nutno považovat za správné.

Krajský soud k tomu dodává, že v tomto případě okresní soud své rozhodnutí již náležitě odůvodnil, jím provedené hodnocení důkazů lze považovat za logické, přičemž krajský soud je ve smyslu § 263 odst. 7 věta druhá tr. řádu vázán hodnocením důkazů soudem prvního stupně. Z hlediska změny skutkových zjištění by mohl přihlížet pouze k důkazům, jež byly provedeny ve veřejném zasedání před odvolacím soudem, jiné důkazy ovšem provedeny nebyly a ani jejich provedení nebylo navrhováno stranami trestního řízení.

Ze všech výše uvedených důvodů proto krajský soud odvolání státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Táboře jako nedůvodné podle § 256 tr. řádu zamítl.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou měsíců od jeho doručení dovolání k Nejvyššímu soudu v Brně prostřednictvím soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni (§ 265c tr.ř., § 265e odst. 1 tr.ř.), a to ve trojím vyhotovení.

Dovolání mohou podat:

- a) nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného,
- b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.).

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 tr.ř.).

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 1, 2 tr.ř.).

V Táboře dne 6. 4. 2017

JUDr. Jiřina Roubíčková, v.r.
předsedkyně senátu

zpracoval
Mgr. Zdeněk Pořízek, v.r.

Za správnost vyhotovení:
Alice Srbová

Alice Srbová Digitálně podepsal Alice Srbová
Datum: 2017.04.25 07:33:34
+02'00'

